

Wessely Gábor

Zsengék

(A szerző előszavával)

Egyszínű füzetek

1.
zöld

1 9 9 5.

© Wessely Gábor, 19995

Borító: Ótós Réka, Trieber Géza

Sokszorosítás: Regál nyomda, Székesfehérvár

Előszó

A zsenéktől a töredékekig terjed az alkotói pálya. Én ezt most kezdem*. Már ami a legális megjelenést illeti. Egyébként 25 éve írok.

A zsenéktől a töredékekig terjed az alkotói pálya, s az alkotó „értékét” az szabja meg, hogy e végpontok között mit produkál. Hát akkor itt az idő, gatyát felkötni, start, aztán majd kiderül mennyire futja, az adott földrajzi helyen, az adott korban, az adott képességek latba vetésével.

(1995)

**A lábjegyzeteket is a szerző szerezte, csak - a drámai feszültség fokozása végett - egyes szám harmadik személyben biggyesztette őket a lapok aljára. Kicsit magyaráztatja, kicsit cikizgeti ifjúkori önmagát, és titkon irigylis is.*

Első írásos emlékem

Nevem: Wessely Gábor. 12 éves vagyok. Születtem: Szolnokon, 1957 november 5-én.

1969 december 25., karácsony. Kisebb koromban is költöttem már versikéket: „Megüt engem a guta, mert nem vagyok anyuka”. 1969 május vége vagy június eleje volt, mikor újra elkezdtem költögetni, de már nagyobb terjedelmű verseket. Első a „Pedagógus napra” - című volt. Utána költöttem, szintén ebben az évben, két legjobb barátomról, persze külön verseket*. Írtam az osztályunkról, és egy önálló kis humoros előadást akartam szervezni, de nem lett, és azt hiszem, már nem is lesz belőle semmi. Két verset is kigondoltam rá, jó hosszúkat. Az egyikkel már majdnem kész vagyok, de csak 70-ben fogom befejezni. Címe: Az olimpia.

Nagyon szeretek futballozni. Példaképem Fazekas futballban, és a költő Arany János, de Petőfi verseit is szeretem. Kedvencem azonban a „Családi kör”, amit tudok kívülről, végig. (1969)

A sovány és a kövér

Színész ez ember,
Bajusza kender.
Álarca gumi,
Kutyája puli.
Lábán bronz cipő,
Fején serpenyő.
Az orrán krumpli,
Zsebében nyúlfi.
Eléggé szikár,
A padon ülve vár.

Szemben egy dagi,
Hátán egy csacsi.
Fáradt a dagi, leül a padra,
A csacsit a pázsiton hagyja.

Feltápaszkodik a szürke,
S a dagit úgy harapta fülbe,
Hogy az csillagokat látott,
De azért jól odavágott.

**Szó mi szó ekkor, tollforgató karrierjének hajnalán még nem volt a szerző a stílus, de még a helyesírás virtuóza sem. Mentségére legyen mondvá, hogy később sem vált azzá...*

Szegény csacsi szédeleg,
Színészünk meg odament
Hozzá, de a bajuszának
Most már aztán vége lett.

Jobbnak látta odébb állni,
Nem is volt ideje várni,
Már a csacsi kergeti!
Jaj, most vége van neki!

De a színész nyugodt volt,
Majd egy fára felloholt.
A csacsi meg fordul, a máris
A dagi nyakába mászik.

Eszegeti az ingét,
Elrágta zsebkendőjét.
Majd áttért a nadrágra,
Annak is a foltjára.
Aztán egy-két pillanat,
S a nadrág is leszakadt.

Megijedt a dagi hát,
Levágta a csacsiját
A földre, és azután
Eliramodott Budán.

Végig futott öt utcán,
Meg a József körútján,
Végül mégis remekül,
Hazaért ő, egyedül.

Hát a sovánnyal mi lett?
Lemászott, és hazament.
Haza is ért szerencsére,
Elverte a felesége.

(1970*)

**Bizonyára született még ebben az esztendőben egy-két hasonlóan korszakalkotó költemény - például Weöres Sándor, Illyés Gyula, Pilinszky János műhelyében -, de azért ez se smafu. A fogadtatása remek volt. Amikor a szerző, a következő nyáron elszavalta a vasutasgyermekek kőszegi táborában a Ki mit tud?-on, öt darab Sport szeletet nyert.*

Az én városom

Ki még nem járt Szolnokon,
Bánhatja is az nagyon!
Nem olyan, mint Budapest, -
Ha kiépül, szebb is lesz!

Van egy hosszú főutcája,
A Zagyva is a Tiszába
Itt folyik,
De sok híres gyár van itt!

Vegyiművek, a cukorgyár,
A papírgyár, a bútorgyár.
Mind, mind nagyon híresek,
De 80-ban mi lesz ez?

Mindenki megismeri majd
A mi városunkat,
S külföldiek csodálják majd
Nagy állomásunkat.

Az ország legnagyobb kórháza
Is itt épül majd fel,
Eltűnnek a régi viskók,
S lesz építkezésnek hely.

Sok lakosnak öröme,
Még többnek büszkeségére,
1980-ra,
Szolnok, Buda után legnagyobb központja*
lesz az országnak.

(1970)

A kitűrás

Új év érkezett most meg,
S a régiek nem nagy kegy,
Hogy kitűrja a helyéből
70-et a 71.**

**A vers finisében bizony a megzabolázhatatlan mondanivaló kifogott az ifjú poétán. A mű egyébként ott született ahol, és akkor, amikor. Áthatja a középkeleti korszellem, és a nagykun mentalitás.*

***Ó jaj az idő, ami telik!*

Május elseje

Május elseje
A munka ünnepe.
Mindenki ezt hirdette,
Régen, s ma világszerte.
A vöröslobogós május,
A jó munkát hirdeti most.
Ma már nem kapitalista,
Hanem a szocialista
Úton, s dolgozva, tanulva
Harcolunk a szabadságért,
Szocialista hazánkért.*

(1971)

Újra iskolába járunk

Újra iskolába járunk,
Gyorsan elszállt a szünet,
Ismét indul a tanulás,
Elő hát a könyveket!

Újra iskolába járunk,
Ennek örülnek sokan,
Táskájukat bepakolják
Minden napra, gondosan.

Újra iskolába járunk,
A szünetben nem volt hó*,
De kipihentük magunkat,
És mást játszani is jó!

Újra iskolába járunk,
Sok a házi feladat,
Úttörőmunka kezdődik,
Embereld meg magadat!

(1972)

**Tagadhatatlan, hogy a szerző világnézete még nem volt teljesen kiforrott életének 14. esztendejében. Ám a leendő nagy mű csírái már ebben a kis versben is ott szunnyadnak. Csak még nem lehet őket észrevenni.*

***Dokumentum értékű sor, mely arról tanúskodik, hogy 1971-ben fekete karácsony volt.*

Hűség*

Hűség önmagadhoz,
Hűség a családhoz,
Hűség a hazához,
Hűség a világhoz.

E négyre jól vigyázz,
Ne veszítsd el soha,
Légy a nemzetednek
Építő harcosa! (1972)

Búcsú

Nyár van újra, termés érik,
A nap tüzel, az ég kéklik,
De csend van az iskolába',
Nem mint máskor, nincs nagy láрма.
Ballag már a vén diák.

Énekelve, ámbár sírva
Járják végig újra s újra
Termeiket, utolsó nap.
Búcsú óra sajnos itt vagy!
Ballag már a vén diák.

Virágcsokor a kezükben,
Szeretet ég a szívükben,
De mi haszna, ha már mennek,
S nem adhatják át senkinek?
Ballag már a vén diák.

Búcsúszavak. Meg sem hallják.
Itt hagyják e szép iskolát,
Tanárokat, gondnokokat,
A fiúkat s a lányokat.
Ballag már a vén diák.

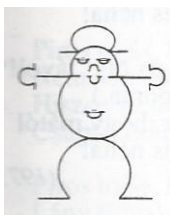
Egyszer talán visszatérnek.
Miért is ne? Szép az élet.
Biztosan visszajövünk!
Emlékeink jönnek velünk.
Ballag már a vén diák.

**Kis híján elhangzott ez a gyöngyszem a moszkvai rádió magyar nyelvű adásában. Méltó helyen.*

Ballag, ballag el, de majd
A sok emlék visszahajt.
Visszajövünk nézni, látni,
Tanítani, magyarázni...
Visszatér a vén diák!*

(1972)

Omega

Omega** a keze, lába,
Omega az orrocskája.
Omega a feje, teste,
Omega két pici szeme.
Omega van kopasz fején,
Ő, Omega, kemény legény.

(1972)

Rikkancs

Itt az Út***, a csodás,
Legújabb kiadás!

Aki kapja, marja,
1 forint az ára!

(1972)

**Olthatatlan vágyat érzett a szerző arra, hogy e monumentális alkotást - melyben búcsút vesz a szolnoki Tallinn Körzeti Általános Iskolától - elszavalja a ballagási ünnepségen. És úgy is tett.*

***Világosan látható, hogy aki ezt írta, meglehetősen járatos a görög betűk világában.*

****Az Út, a békéscsabai Vásárhelyi Pál Útépitési és Földmérési Szakközépiskola diáklapja volt. S még tán ma is az. Főhősünk - a szerző -, miután sikeresen felvételt nyert az intézménybe, először árusítani, majd írni és szerkeszteni kezdte eme stencilezett kiadványt. Kezébe kaparintotta a befolyásos helyi médiát. (A vers utolsó sora a korabeli gazdasági viszonyokat tükrözi.)*

Tavaszi kérés

A világ virágba borult.
Zöldell a fű és a fa,
Napfény kergeti a borút,
Gondolj énrám is néha!

Kirügyeznek mind a szívek
A gyönyörű tavaszba',
Ámor száll szárnyán a szélnek.
Gondolj énrám is néha!

Közel vagy, mégis oly' távol!
(Láthatlak is naponta.)
Arra kérlek csak, hogy mától
Gondolj énrám is néha!

(1973.)

Lékai János

Kollégiumunk névadója Lékai János
Életét és munkásságát megismertük már most.
1896-ban Varasdon született,
Fiatalon már több szocialista párt tagja lett.
Magát soha nem kímélte. Vezetővé tették meg.
ő volt az, akit Moszkvába, később Bécsbe elküldtek.

Találkozott Leninnel is. Végül Amerikába
John Lassen néven emigrált, s élt illegálitásban'.
„Új Előre” című lapnak volt itt főszerkesztője,
1925'ben halt meg, munka közbe'.
Lékai Jánost tudóvész vitte el közülünk,
Jelmondatát ma is hisszük, és ma is hirdetjük:
„Együtt a párttal, együtt a néppel!”

(1973.)

** Általános szerelem. Ez jellemzi a szerzőt földi pályájának e korai szakaszában. Nem konkrét személyhez vagy tárgyhöz vonzódik. Minden érdekli és lelkesíti. A „megfoghatatlan” közeli-távoli lány éppúgy, mint a rügyfakadás.*

*** Szinte természetes, hogy a Lékai János Szocialista Koedukált Középiskolai Kollégium fiúérselegének lírikus lakóját dalra ihlette a névadó személye. A mű a viharok között született, egy sok vihart átélte emberről. Versezete hangsúlyos, de hibátlanul elszavalni csak a szerző képes, mert csak ő tudja, hol is leledzenek azok a fránya hangsúlyok.*